

PARAULA I VIDA

Visquem els dies més sants de l'any

Si l'Any Sant de la Misericòrdia el vam iniciar amb el pas per la Porta Santa, entrem avui espiritualment, amb Jesucrist, pel Diumenge de Rams o de la Passió, a la ciutat santa de Jerusalem. És en aquesta ciutat on hi ha el Temple del Senyor, i per això és «la ciutat beneïda per Déu», on Ell visqué la total donació de la seva vida a la Creu, —«el Misteri Pasqual»— i nosaltres, amb Ell, podem experimentar fins on ha arribat l'amor misericordiós del Pare, i podem mirar de «*tenir els mateixos sentiments que tingué Crist Jesús..., el qual s'abaixà i es féu obedient fins a la mort i una mort de Creu*» (Fil 2,5ss). La litúrgia del Diumenge de Rams, juntament amb les del Tridu Pasqual (dijous, divendres i dissabte sants), formen les celebracions principals de l'any. Visquem-les a fons! El Diumenge de Rams té un doble significat, triomf i passió, ja que la litúrgia d'aquest diumenge combina elements de la celebració primitiva de l'Església de Roma (on es commemorava la Passió) amb elements de la celebració a Jerusalem en els primers segles del cristianisme, amb la processó de les palmes i branques d'olivera.

El Misteri pasqual del Senyor fou únic i roman en la seva eficàcia. El Catecisme de l'Església Catòlica expressa bellament com la Misericòrdia divina roman per sempre: «Quan arribà la seva Hora, Jesús visqué l'únic esdeveniment de la història que no passa: Jesús mor, és sepultat, ressuscita d'entre els morts i és assegut a la dreta del Pare *«una vegada per sempre»* (Rm 6,10; He 7,27; 9,12). És un esdeveniment real, que succeí en la nostra història, però és únic: tots els altres fets de la història succeeixen un cop, i després passen, engolits en el passat. El Misteri pasqual del Crist, en canvi, no pot quedar-se en el passat únicament, ja que amb la seva mort destruï la mort, i tot el que el Crist és i tot el que ha fet i sofert per tots els homes participa de l'eternitat divina i es projecta així a tots els temps i s'hi fa present. L'esdeveniment de la Creu i de la Resurrecció roman i ho atreu tot cap a la Vida» (CEC 1.085).

Comencem els dies de **la Setmana Santa de la misericòrdia** amb esperit de fe. Aquests dies, a més de temps per a la família o sortides, temps de major treball per als qui estan en el món dels serveis o fins temps de petites vacances... han de ser de debò dies de fe i d'estimació, temps de

guardar-nos alguns moments per a la pregària i la lectura de la Sagrada Escripura, de participació activa i fecunda en les celebracions litúrgiques de l'Església, tan expressives i profundes, i per gaudir de les nostres tradicions ben arrelades (rams, processons, via-crucis, caramelles, mones, aplecs...). Per tant, renovem el nostre compromís baptismal de viure units a Jesucrist, d'acollir la seva misericòrdia, d'aprendre a estimar de veritat, des de l'amor crucificat del Fill de Déu, d'aprendre a esperar pacientment en el silenci, i acollir la joia de la Resurrecció per esdevenir testimonis coratjosos i coherents de la vida nova que l'Esperit Sant ens regala cada Pasqua.

Entrem amb Jesús a les celebracions de la Setmana Santa, que culminaran amb la Vetlla Pasqual i la festa de la cinquantena pasqual. En l'Any de la Misericòrdia, adonem-nos del gran tresor de misericòrdia que hi ha en el Cor traspasat del Senyor, d'on brolla la misericòrdia per a tot el món. Oferim-nos a l'amor misericordiós, per viure estimant a semblança de Jesucrist, que dóna la vida per les ovelles i ens ensenya a donar-la nosaltres pels germans.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Benedicció abacial de l'Abat de Poblet

Fra Octavi Vilà i Mayo, elegit Abat de Poblet el passat dia 3 de desembre, va rebre la benedicció abacial de mans de Fra Mauro-Giuseppe Lepori, Abat general de l'Orde Cistercenc, el dia 27 de febrer a l'església de Santa Maria de Poblet.

Hi van assistir els Arquebisbes Pujol, Omella i Vives, així com el Cardenal arquebisbe emèrit de Barcelona i altres Bisbes de Catalunya, molts abats i abadesses, el Vicepresident del Govern de Catalunya i molts fidels.

Va ser jornada de gran festa al Monestir, que compta amb 28 monjos. El nou abat de 54 anys, és fill de Tarragona i era monjo des de fa 10 anys.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

De què parlem quan parlem de pau? (i II)

La tradició sapiencial posa de relleu allò que és obvi, allò que forma part de la saviesa popular i que està excessivament difuminat en la vida quotidiana. Cercar la pau és cercar l'harmonia d'un mateix dins del tot. Per tal de poder trobar-la, és essencial preguntar-se: Quin paper jugo en el conjunt? Quina és la missió que tinc assignada? Què s'espera de mi? Què espero jo de la meua vida? Quina activitat m'omple fins a tal punt que m'oblido de fer-la quan l'estic exercint? Per a què estic fet?

El qui desenvolupa la seva missió, aquella per a la qual està fet, dins del conjunt social, està en pau amb si mateix i no experimenta cap tipus

de conflicte intern; no enveja res, no sent gelosia de ningú, no espera cap reconeixement, no es cansa, ni cansa; perquè fa allò que lliga essencialment amb la seva naturalesa, però, en canvi, quan una persona està obligada a fer un paper que no li correspon, per al qual no està preparada, s'esdevé la tensió, el desajust que, naturalment, és font de conflicte i de tensió.

Es pot dir amb més simplicitat: La pau s'esdevé quan un troba el seu lloc en el món. Aparentment és fàcil aquesta recerca i, no obstant això, és el més difícil de tot, perquè molt sovint hi ha impediments d'ordre extern que fan impossible la bona ubicació.

Altres vegades, la dificultat és endògena i es produeix el conflicte perquè un no acaba d'entendre quin és el seu lloc en l'ordre del món. Cal vèncer la pressió ambiental, la influència que els altres exerceixen sobre un mateix.

Trobar aquest lloc no és acomplir les expectatives dels altres, el rol assignat pels pares, pels mestres, per la societat, pel Partit, per les circumstàncies. Consisteix a trobar el propi lloc i el propi temps escoltant les necessitats i els anhels del jo profund.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Vivamos los días más santos del año

Si el Año Santo de la Misericordia lo iniciamos con el paso por la Puerta Santa, entremos hoy espiritualmente, con Jesucristo, por el Domingo de Ramos o de la Pasión, en la ciudad santa de Jerusalén. Es en esta ciudad donde se encuentra el Templo del Señor, y por eso es «la ciudad bendecida por Dios», donde Él vivió la total donación de su vida en la Cruz, —«el Misterio Pascual»— y nosotros, con Él, podremos experimentar hasta dónde ha llegado el amor misericordioso del Padre, y podremos tratar de *«tener los sentimientos propios de Cristo Jesús..., que se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte y una muerte de Cruz»* (Fil 2,5ss). La liturgia del Domingo de Ramos, junto con las del Triduo Pascual (jueves, viernes y sábado santos), forman las celebraciones principales del año. ¡Vivámoslas a fondo! El Domingo de Ramos tiene un doble significado, triunfo y pasión, ya que la liturgia de este domingo combina elementos de la celebración primitiva de la Iglesia de Roma (donde se conmemoraba la Pasión) con elementos de la celebración en Jerusalén en los primeros siglos del cristianismo, con la procesión con palmas y ramas de olivo.

El Misterio pascual del Señor fue único y permanece en su eficacia. El Catecismo de la Iglesia Católica expresa bellamente cómo la Misericordia divina permanece para siempre: «Cuando llegó su Hora (cf. Jn 13,1; 17,1), Jesús vivió el único acontecimiento de la historia que no pasa: Jesús muere, es sepultado, resucita de entre los muertos y se sienta a la derecha del Padre «una vez por todas» (Rm 6,10; Hb 7,27; 9,12). Es un acontecimiento real, sucedido en nuestra historia, pero absolutamente singular: todos los demás acontecimientos suceden una vez, y luego pasan y son absorbidos por el pasado. El Misterio pascual de Cristo, por el contrario, no puede permanecer solamente en el pasado, pues por su muerte destruyó a la muerte, y todo lo que Cristo es y todo lo que hizo y padeció por los hombres participa de la eternidad divina y domina así todos los tiempos y en ellos se mantiene permanentemente presente. El acontecimiento de la Cruz y de la Resurrección permanece y atrae todo hacia la Vida» (CEC 1.085).

Empecemos los días de **la Semana Santa de la misericordia** con espíritu de fe. Estos días, además de tiempo para la familia o salidas, tiempo de mayor trabajo para los que están en el mundo de los servicios o incluso tiempo de pequeñas vacaciones... deben ser de verdad días de fe y de amor, tiempo de guardarnos algunos momentos para la oración y la lectura de la Sagrada Escritura, de participación activa y fecunda en las celebraciones litúrgicas de la Iglesia, tan expresivas y profundas, y para disfrutar de nuestras tradiciones bien arraigadas (ramos, procesiones, vía crucis, *caramelles*, *monas*, encuentros...). Por lo tanto, renovemos nuestro compromiso bautismal de vivir unidos a Jesucristo, de acoger su misericordia, de aprender a amar de verdad, desde el amor crucificado del Hijo de Dios, de aprender a esperar pacientemente en el silencio, y para disfrutar de la alegría de la Resurrección para convertirse en testigos valientes y coherentes de la vida nueva que el Espíritu Santo nos regala cada Pascua.

Entremos con Jesús en las celebraciones de la Semana Santa, que culminarán con la Vigilia Pascual y la fiesta de la cincuentena pascual. En el Año de la Misericordia, démonos cuenta del gran tesoro de misericordia que hay en el Corazón traspasado del Señor, de donde brota la misericordia para todo el mundo. Hagámonos ofrenda al amor misericordioso, para vivir amando a semejanza de Jesucristo, que da la vida por las ovejas y nos enseña a darla nosotros por los hermanos.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Retorn al culte de la Mare de Déu de les Esplugues

La talla romànica de la Mare de Déu de les Esplugues va quedar instal·lada definitivament a principis del mes de març a l'església parroquial de Sant Miquel de Conques, al Pallars Jussà, després de les tasques efectuades en les darreres setmanes per adequar l'espai a la capella lateral esquerra de l'església i de la restauració del conjunt artístic.

A l'acte hi van assistir el Vicari General del Bisbat d'Urgell, Mn.

Josep M. Mauri; l'Alcalde d'Isona i Conca Dellà, Il·lm. Sr. Constantí Aranda; i la Directora del Centre de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat de Catalunya, Sra. Àngels Solé.

L'acord entre el Bisbat d'Urgell, l'Ajuntament d'Isona i Conca Dellà i els veïns de Conques —que han custodiat la imatge uns anys— va permetre materialitzar l'instal·lació al temple d'un tancament de seguretat que permet

la veneració de la Mare de Déu per part dels fidels i des d'on presidirà les celebracions litúrgiques. La talla és venerada des d'època medieval. És de fusta policromada d'autor desconegut, fa uns 60 cm d'alt i està datada a principis de segle XII. L'any 1999 fou restaurada retornant-li l'aspecte original.

També s'han restaurat les pintures murals barroques, de gran qualitat, del cambri del Sant Crist i de la sagristia; i s'han iniciat els treballs de conservació i restauració de la pintura barroca del braç dret del transsepte. Aquesta actuació forma part del Programa Romànic Obert, un conveni de col·laboració entre el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, l'Obra Social de la Fundació "La Caixa" i el Bisbat d'Urgell. Per la seva banda, l'Ajuntament ha realitzat una obra de sanejament de l'exterior de la capella i l'església per evitar filtracions i humitats.

▶ **Ruta janeriana de la Misericòrdia.** Del 21 al 23 de març, la Comissió de Pastoral Vocacional de la Congregació de la Sagrada Família d'Urgell ha organitzat un pelegrinatge janerà de la misericòrdia que s'iniciarà a

Cervera el dia 21 amb la visita del cementiri de Santa Eulàlia a la Vall d'Ora a les 11 del matí, i després es visitarà el Mas Pujol, antic hospital de sang, «casa Font», la casa natal d'Ana Maria Janer, la parròquia de Santa Ma-

ria, l'hospital de Castelltort, la Casa de la Caritat i finalment arribarà el dia 3 a La Seu d'Urgell, on després de l'Eucaristia central, a migdia, es farà un dinar de germanor amb la comunitat del convent de La Punxa.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

La família

Una mirada atenta a la vida quotidiana dels homes i de les dones d'avui ens mostra immediatament la necessitat que hi ha arreu d'una injecció robusta d'esperit familiar. De fet, l'estil de les relacions —cívils, econòmiques, jurídiques, professionals, de ciutadania— sembla molt racional, formal, organitzat, però també molt «deshidratat», àrid, anònim. A vegades es torna insuportable. Si bé vol ser inclúsiu en les seves formes, en realitat abandona a la soledat i al rebuig un nombre cada vegada més gran de persones.

Per això la família obre per a tota la societat una perspectiva molt més humana: obre els ulls dels fills sobre la vida —i no sols

la mirada, sinó també tots els altres sentits—, representant una visió de la relació humana construïda sobre la lliure aliança d'amor. La família introdueix la necessitat dels llaços de fidelitat, sinceritat, confiança, cooperació, respecte; anima a dissenyar un món habitable i a creure en les relacions de confiança, fins i tot en condicions difícils; ensenya a respectar la paraula donada, el respecte a cada una de les persones, la compartició dels límits personals i altres.

Doncs bé, encara que tot això se sàpiga, no es dona a la família la importància —i reconeixement i suport— que li correspon en l'organització política i econòmica de la societat contemporània.

L'Església veu avui dia, en aquest punt exacte, el sentit històric de la seva missió respecte de la família i de l'esperit familiar autèntic: començant per una atenta revisió de vida respecte d'ella mateixa.

Es podria dir que «l'esperit familiar» és una carta constitucional per a l'Església: així ha d'aparèixer i així ha de ser el cristianisme.

Està escrit amb lletres ben clares: «Ara doncs» —diu sant Pau—, «ja no sou estrangers o forasters, sinó ciutadans del poble sant i membres de la família de Déu» (Ef 2,19). L'Església és i ha de ser la família de Déu.

(Dimecres, 7 d'octubre de 2015.)

Comença la celebració de la Passió de Jesús a les parròquies de la diòcesi d'Urgell

La Processó de La Seu d'Urgell, amb deu passos, és la més antiga del Pirineu

Celebració del Diumenge de Rams a la Catedral

La celebració de la Setmana Santa, que comença amb el Diumenge de Rams aquest 20 de març, porta al carrer la devoció i el sentit de la cohesió social a través de la vivència de les tradicions lligades amb l'experiència religiosa. La tradicional processó del Divendres Sant és un dels moments que reuneix més persones durant la celebració de la Setmana Santa. La celebració de la Pasqua, la tradició ben viva dels caramellaires cantant la joia de la Pasqua, tancarà aquest temps litúrgic.

A La Seu d'Urgell, la parròquia de Sant Ot fa dies que va iniciar els preparatius de la processó juntament amb els confreres responsables del manteniment dels passos. Es preparen i milloren els passos, però també es demana als fidels l'assistència a la comitiva, acompanyant els passos amb llum, torxes o espelmes, que facilitin el pas pels carrers. La proces-

só té els seus orígens en el segle XVII. Les primeres datacions de la processó daten de 1903. El Rector de Sant Ot, Mn. Xavier Parés, l'ha preparada amb els confreres en les darreres setmanes, mirant que tot estigui a punt per a la Setmana Santa. Com ell, altres rectors dels pobles urgellencs

també passen ànsia de les seves processons i activitats vinculades amb la celebració solemne de la Passió del Senyor. Són remarcables les processons de Bossòst —Val d'Aran—, a la que hi assisteixen fidels occitans, francesos i catalans, de Puigcerdà, a la Cerdanya, de Sant Julià de Lòria, al Principat d'Andorra; la *Passió Viva* d'Oliana... i d'altres celebracions més humils en quantitat de participants però igualment sentides.

La processó de La Seu d'Urgell és la més important del Pirineu i una de les més rellevants de Catalunya. Hi ha 10 passos, alguns, de molt llarga tradició i d'altres incorporats de manera més recent, a finals del segle XIX. És presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i també hi participen les autoritats civils encapçalades per l'Alcalde de La Seu, l'lm. Sr. Albert Batalla.

A Oliana, després de la Processó del Silenci, es duu a terme la *Passió Viva*, una sèrie de nou quadres escè-

rics en els quals es reflecteixen diversos moments de la història sagrada des de l'entrada de Jesús a Jerusalem fins a la seva crucifixió i davallament. Aquesta escenificació, que enguany farà 19 anys que es duu a terme, és realitzada pels veïns del poble, agrupats en una entitat associativa, que s'encarrega dels vestuaris, les escenografies, i de participar-hi actuant. Hi formen part unes 300 persones, que mostren els quadres a la processó del Crist i els fidels que l'acompanyen, en completa immobilització.

La celebració de la Vetlla Pasqual a la Catedral de Santa Maria, presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, també és un moment de gran simbolisme i intensitat. El diumenge a les 12 h presidirà l'Eucaristia de Pasqua, amb la benedicció papal. A la sortida de la missa les Caramelles dels adults de La Seu d'Urgell es donen cita per cantar per al Bisbe i els fidels, anunciant la joia de la Pasqua arreu.

Processó pels carrers de La Seu d'Urgell

Representació de la Passió Viva d'Oliana

AGENDA

Horaris de celebracions a la Catedral de Santa Maria d'Urgell:

- ▶ **Diumenge de Rams.** Misses a les 11 i 12 h i Via Crucis a les 18 h.
- ▶ **Dilluns Sant.** Missa a les 11.30 h, renovació de vots i benedicció dels Sants Olis.
- ▶ **Dijous Sant.** Missa a les 22 h i Vetlla d'Adoració a les 22.30 h.
- ▶ **Divendres Sant.** Via Crucis a les 9 h, Missa a les 18 h i a les 20.30 h processó.
- ▶ **Dissabte Sant.** Missa a les 11 h i Vetlla Pasqual a les 22 h.
- ▶ **Diumenge de Pasqua.** Misses a les 11, 12 i 20 h.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. ■ Dilluns sant (litúrgia hores: 2a setm.) [Is 42,1-7 / Sl 26 / Jo 12, 1-11]. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ Dimarts sant [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jo 13,21-33.36-38]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. v), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.

23. ■ Dimecres sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Josep Oriol (1650-1702), prevere de Bar-

celona, beneficiat del Pi. Sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

24. □ Dijous Sant [Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1C 11,23-26 / Jo 13,1-15]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Simó, nen mr.; santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

25. ■ Divendres Sant [Celebració de la Passió del Senyor: Is 52, 13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16;5, 7-9 / Jo 18,1-19,42]. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

26. ■ Dissabte Sant. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

27. □ Diumenge vinent, Pasqua de la Resurrecció del Senyor (lit. hores: pròpia) [Vetlla: després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6, 3-11 / Sl 117 / Lc 24,1-12. Missa del dia: Fets 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1C 5,6b-8) / Jo 20, 1-9 (o bé: Lc 24,1-12). A la missa vespertina: l'Evangeli pot ser: Lc 24,13-35]. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, mr.

Diurnenge de Rams o de la Passió del Senyor

COMENTARI

«Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?»

Jesús entra a Jerusalem acomplint la profecia de Za 9,9 que anunciava un messies humil. *Rei* que *ve en nom del Senyor*, Jesús exerceix el senyoriu pujant en un *pollí* (animal dels humils). La gent *estenant els mantells* —senyal d'homenatge al rei— proclamava la reialesa singular del Messies Jesús.

El 3r Cant del Servent de Déu narra la vocació profètica del qui ha de ser «home de la paraula» amb *llengua de mestre per sostenir els cansats*, però primer ha de ser «home de l'escolta».

Mc i Mt presenten Jesús cridant *amb tota la força* el títol del *Sl 22* (eix conductor del relat de la Passió): *Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?* Salm amb pregària de lamentació (*No véns a salvar-me. M'han lligat de mans i peus*), de confiança (*No t'allunyis. Força meva, cuita a defensar-me*), i també d'agraïment a Déu salvador (*Senyor, m'has escoltat. Et lloaré enmig del Poble. Fidels del Senyor, lloeu-lo*).

Amb l'himne cristològic Pau invita *els qui són en Crist* —els cristians— a reproduir en la seva vida el procés de kenosi salvadora de Jesucrist:

- *Era de categoria divina.*
- *No es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu; es va fer no-res prenent categoria d'esclau, fins a acceptar mort de Creu.*
- *Per això Déu l'ha superexalçat i li ha donat aquell «nom» (missió) que està per damunt de tot altre nom perquè tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.*

El relat evangèlic de la Passió, Mort i Resurrecció de Jesús és història interpretada i kerigmatitzada amb lloc destacat a tots els evangelis, escrits al peu de la Creu i a la llum de la resurrecció.

Mc i Mt presenten la Passió subratllant la culpabilitat humana, també dels deixebles.

Lc, seguint el mateix esquema, veu la Passió com el drama de l'enfrontament radical entre el Fill de l'home i Satanàs per destacar el valor històric i salvífic de la Passió, Mort i Resurrecció de Jesús.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

▶ Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor; que l'alliberi, / doncs; que el salvi, si tant se l'estima.» R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de mal factors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meua roba. / Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, / fills de Jacob, glorifiqueu-lo, / reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de capturar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

▶ Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Lluc (Lc 22,14-23,56) (Fragment final)

Quan arribaren a l'indret anomenat Gòlgota, el crucificaren juntament amb els criminals, un a la dreta i un altre a l'esquerra. Jesús deia: † «Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan.» C. Es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus. La gent s'ho estava mirant. Les autoritats deien, rient-se'n: S. «Ell, que en salvava d'altres, que se salví ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit.» C. Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: S. «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix.» C. Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus.» Un dels criminals penjats a la creu, també li deia insultant-lo: S. «¿No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres.» C. Però l'altre, renyant-lo, li respongué: S. «¿Tu que estàs sofrint la mateixa pena, tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixíem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal.» C. I deia: S. «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne.» C. Jesús li respongué: † «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís.» C. Ja era cap al migdia quan s'estengué per tota la terra una foscor fins a mitja tarda: el sol s'havia eclipsat. La cortina que tancava el santuari, s'esquinçà per la meitat, i Jesús cridà amb tota la força: † «Pare, confio el meu alè a les vostres mans.» C. I havent dit això, expirà.

(Aquí tothom s'agenolla, i fa una pausa.)

C. El centurió, després de veure el que havia passat, en donava glòria a Déu i deia: S. «És veritat: aquest home era innocent.» C. I tota la gent que era present en aquell espectacle, després de contemplar tot el que havia passat se'n tornava donant-se cops al pit. Tots els seus coneguts i les dones que l'havien seguit des de Galilea es mantenien a distància mirant-s'ho. C. Hi havia un home que es deia Josep, membre del sanedrí, home noble i bo, natural d'Arimatea, població dels jueus, que esperava el regne de Déu i no estava d'acord amb tot allò que el sanedrí havia decidit i havia fet. Aquest home anà a trobar Pilat per demanar-li el cos de Jesús, el desclavà, l'amortallà amb un llençol i el posà en un sepulcre tallat a la roca, on encara no havia estat posat ningú. Era el divendres, quan ja començava el capvespre del dissabte. Les dones que havien vingut amb Jesús des de Galilea seguiren fins allà, veieren el sepulcre i com havia estat enterrat el seu cos, i se'n anaren a comprar perfums i ungüents. I durant el dissabte guardaren el repòs que la llei prescrivia.

▶ Lectura del llibre del profeta Isaïes (Is 50,4-7)

Mi Señor me ha dado una lengua de iniciado, para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabila el oído, para que escuche como los iniciados. El Señor me abrió el oído; y yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me apaleaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salivazos. El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

▶ Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme se burlan de mí, / hacen muecas, mueven la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre si tanto lo quiere.» R.

Me acorrala una jauría de perros, / me rodea una banda de malhechores; / me taladran las manos y los pies, / puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suerte mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / Fieles del Señor, alabado; / linaje de Jacob, glorificado; / temedlo, linaje de Israel. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

▶ Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Lucas (Lc 22,14-23,56) (Fragment final)

Y cuando llegaron al lugar llamado «La Calavera», lo crucificaron allí, a él y a los malhechores, uno a la derecha y otro a la izquierda. Jesús decía: † «Padre, perdónalos, porque no saben lo que hacen.» C. Y se repartieron sus ropas echándolas a suerte. El pueblo estaba mirando. Las autoridades le hacían muecas diciendo: S. «A otros ha salvado; que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido.» C. Se burlaban de él también los soldados, ofreciéndole vinagre y diciendo: S. «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo.» C. Había encima un letrero en escritura griega, latina y hebrea: «Este es el rey de los judíos.» Uno de los malhechores crucificados lo insultaba diciendo: S. «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros.» C. Pero el otro le increpaba: S. «¿Ni siquiera temas tú a Dios, estando en el mismo suplicio? Y lo nuestro es justo, porque recibimos el pago de lo que hicimos; en cambio, éste no ha faltado en nada.» C. Y decía: S. «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu Reino.» C. Jesús le respondió: † «Te lo aseguro: hoy estarás conmigo en el Paraíso.» C. Era ya eso de mediodía y vinieron las tinieblas sobre toda la región, hasta la media tarde; porque se oscureció el sol. El velo del templo se rasgó por medio. Y Jesús, clamando con voz potente, dijo: † «Padre, a tus manos encomiendo mi espíritu.» C. Y dicho esto, expiró.

(Todos se arrodillan, y se hace una pausa.)

C. El centurión, al ver lo que pasaba, daba gloria a Dios diciendo: S. «Realmente, este hombre era justo.» C. Toda la muchedumbre que había acudido a este espectáculo, habiendo visto lo que ocurría, se volvían dándose golpes de pecho. Todos sus conocidos se mantenían a distancia, y lo mismo las mujeres que lo habían seguido desde Galilea y que estaban mirando. Un hombre llamado José, que era senador, hombre bueno y honrado (que no había votado a favor de la decisión y del crimen de ellos), que era natural de Arimatea y que aguardaba el Reino de Dios, acudió a Pilato a pedirle el cuerpo de Jesús. Y, bajándolo, lo envolvió en una sábana y lo colocó en un sepulcro excavado en la roca, donde no habían puesto a nadie todavía. Era el día de la Preparación y rayaba el sábado. Las mujeres que lo habían acompañado desde Galilea fueron detrás a examinar el sepulcro y cómo colocaban su cuerpo. A la vuelta prepararon aromas y ungüentos. Y el sábado guardaron reposo, conforme al mandamiento.